

בעזה ש"ת

תוכן

דברות קודש

אשר השמיע מאלופנו ומדריכנו
כ"ק מרן רבינו עט"ר שליט"א

לתלמידיו החביבים

תלמידי ישיבתינו הק'

אצל שבת התרוממות בני חביבי
שבת קרח תשפ"ו העעל"ט



במשך השבת התרוממת "בני חביבי", אשר היתה כיומא אריכתא של רגעים נעלים של התרוממות והתעלות, זכינו לשהות במחיצת הקודש של כ"ק מרן רבינו שליט"א בקירבה יתירה, ולקבל שפע רב, דברי חיזוק התעוררות והדרכה בכל מכמני עבודת ה'.

במיוחד בעת הסעודות שבת, ישב רבינו שליט"א עמנו שעה ארוכה, והשמיע לפנינו דברות קודש, כשהוא מאיר את עיניהם ביסודות האיתנים, מתוך אהבה וחיבה מיוחדת. וביתר שאת היתה סעודת רעוא דרעוין, שבה האריך רבינו שליט"א בדברי תורה והתעוררות, כשהלבבות פתוחים לקבל את השפע הרוחני שנשפע באותן שעות נעלות.

ולמען יעמדו הדברים לזכרון עולם, ויוכלו התלמידים לשוב ולעיין בהם ולהתחזק לאורם גם לאחר ימי ההתעלות, הננו מביאים בזה בקיצור נמרץ את עיקרי תוכן דברות קודש שנשמעו במשך השבת, ומן הראוי לציין, כי הדברים שלהלן אינם אלא ראשי פרקים ותמצית מן הדברים, שכן רוחב היריעה ועומק התוכן שנאמרו במשך השבת אינם ניתנים להעלאה על הכתב במילואם.

בכבוד רב
הנהלת הישיבה

דרשת הכנה לשבת אחר אמירת שיר השירים

פתח רבינו שליט"א בביאור גודל מעלת יום השבת, אשר בכל שבת ושבת מתגלים אורות חדשים שלא האירו מעולם, והם הנותנים כח וחיות חדשה לנשמת האדם להתעלות בעבודת ה', וזהו שאמרו חז"ל: "מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה", שאור קדושתה של כל שבת גנוז ונעלם עד בואה, ובשבת הקודמת עדיין לא נתגלה אור השבת הבאה.

עמד רבינו על מעלת האחדות הנשגבה, כאשר מתאספים יחדיו בני החבורה לשבות כאיש אחד בלב אחד בשבת אחים, ומתוך כך זוכים להשראת השכינה ולריבוי אהבה ואחווה.

הביא מדברי הספרים הקדושים, כי מלחמה תמידית ניטשת בין הגוף לנשמה; הנשמה משתוקקת תמיד להתקרב אל בוראה, ואילו הגוף מושך את האדם אחר ענייני הגשמיות. זה היה שורש טעותו של קרח, שביקש להעמיק את הפירוד בין הגוף לנשמה ולהנציח את המחלוקת. אולם קדושת השבת עניינה היא שלום ושלמות, שהרי מענגים בה גם את הגוף, וכאשר הגוף מתענג ושמח בקדושת השבת, נעשה שלום בינו לבין הנשמה, ואז זוכה האדם לעבוד את קונו בשלימות מתוך אחדות פנימית.

בסיום דבריו עורר רבינו שליט"א על גודל קדושת השבת, וסיפר המעשה הידוע שהרה"ק בעל באר מים חיים השפיע השגת קדושת שבת גם על איש פשוט מאוד, ובזה קרא רבינו לכל תלמידי הישיבה להתחזק בלימוד ספר הק' "סידורו של שבת" ולקבל על עצמם לעסוק בו בקביעות, כדי לחיות את קדושת השבת, להחדירה אל הלב ולהפכה לחלק בלתי נפרד מעולמם הרוחני.

סעודתא דחקל תפיחין קדישין

עמד רבינו שליט"א על דברי פרשת השבוע המלמדים את גודל ההשפעה שיש לסביבתו של האדם, וכמאמר חז"ל: "אוי לרשע ואוי לשכנו", חובה על כל אדם להישמר מלהתחבר לחברה שאינה ראויה, העלולה להשפיע עליו לרעה חלילה, וכדברי הרמב"ם, שטבע האדם להימשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחבריו, ולפיכך עליו להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים ולהתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך.

ומאידך גיסא, הדגיש רבינו את ה"מידה טובה מרובה", עד כמה גדולה מעלת ההתחברות לצדיקים ולאנשים יראי שמים, שעליהם נאמר "טוב לצדיק טוב לשכנו", והקרבה אליהם מרוממת את האדם ומסייעת לו לעלות מעלה מעלה במדרגות עבודת ה'.

לבאר ענין זה המשיל רבינו לשני שותפים העומדים לסיים עיסקא גדולה, שנוהגים לערוך יחד סעודה, שעל ידה מתחזק הקשר ביניהם. כך גם כאשר יושבים תלמידי הישיבה, הקרויים בנים, לסעוד יחד סעודת שבת מתוך קדושה ואחדות, בישיבה הקדושה אשר יסדה רבינו הקדוש זי"ע, עי"ז מתהדק הקשר לבין רבינו הקדוש, וזוכים להתקרבות פנימית אליו.

עוד הביא רבינו מדברי הרה"ק רבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע בביאור הפסוק "לא חמור אחד מהם נשאתי", שמשם רבינו לא היה יכול להשפיע עליהם כל עוד לא קיבל מהם דבר. מכאן למדנו שכדי שהצדיק יוכל להמשיך שפע, ברכות וישועות, צריך שתהיה תחילה בחינת "קבלה" מצד האדם.

בקשר זה הזכיר רבינו את המעשה עם הרה"ק רבי צבי הירש מליסקא זי"ע אשר בתחילה לא רצה לקבל את הפדיון מתלמידו הרה"ק רבי ישעי' לע מ'קערעסטיר זי"ע, אולם רבי ישעי' לע הסביר לרבו, שכדי שהצדיק יוכל להמשיך ישועות והשפעות ולהעלותו במעלות הקדושה, עליו לקבל תחילה איזה דבר מה, שכן על ידי הלקיחה נפתח הצינור להמשכת ההשפעה.

מכאן למד רבינו על גודל הזכות של תלמידי הישיבה בהיכלא דמלכא של רבינו הקדוש זי"ע, אשר גורמת נחת רוח עצומה לצדיק בעולם העליון, ובזכות נחת רוח זו מוסיף הוא להעתיר בעדם ולהשפיע עליהם שפע ברכה והצלחה, וכל טוב ברוחניות ובגשמיות.



שבת אחים - ליל שבת קודש

סיפר רבינו שליט"א מעשה נפלא בהרה"ק בעל באר מנחם זצ"ל, חתנו של רבינו השרף זי"ע.

המעשה אירע כאשר בא יהודי אל הבאר מנחם בליל פסח וביקש ישועה להיפקד בזרע של קיימא. השיב לו הבאר מנחם שאין בידו להבטיח ישועה אלא אם כן תסכים לכך הרבנית, בתו של רבינו השרף זי"ע, אשר בזכות אבותיה הקדושים עומדת לה מעלה מיוחדת.

מכאן למד רבינו שליט"א על גודל מעלתם של תלמידי הישיבה הקרויים בנים, אשר הם קשורים בקשר של בן אל אביו עם רבינו הקדוש זי"ע. וזכות זו פותחת שערי שמים לתלמידי הישיבה,

וממשיכה עליהם שפע, סייעתא דשמיא והשפעות טובות בכל ענייניהם, ברוחניות ובגשמיות.



דברי תורה והתעוררות בעת רעוא דרעוין

עמד רבינו שליט"א לבאר על כך שהמעשה של קרח היא ענין עמוק מאוד, ואין בידינו אלא ללמוד מעט מן המעט כפי השגתנו.

ביאר רבינו כי טעותו של קרח היתה, שלא הבין כי הנהגתם של משה רבינו ואהרן הכהן לא נבעה מכוח ייחוס אבות בלבד, אלא בעיקר מכוח ייחוס עצמו, היינו מעבודתם העצמיות. אבל קרח סבר כי מאחר שגם הוא מיוחס ונכבד, יכול הוא לטעון "מדוע תתנשאו", ולא הכיר בכך שהקב"ה בחר במי שזכה למעלתו על ידי עבודתו. כן היה גם אצל אליצפן בן עוזיאל, שזכה לגדולתו בזכות מעלתו, ולא מצד ייחוסו בלבד.

לאחר מכן הביא רבינו את דברי השל"ה הקדוש, שייחוס אבות אינו רק זכות אלא גם חיוב, ככל שאדם מתייחס אחר אבות קדושים יותר, כך נדרשת ממנו עבודה גדולה יותר, וכפי שנאמר בפרשת התוכחה, "וזכרתי את בריתי יעקב", שמעלת האבות מחייבת את בניהם לילך בדרכיהם.

בהקשר זה סיפר רבינו את המעשה הידוע בהרה"ק מ'ראפשיץ זי"ע, אשר קודם שנשתדך עם משפחת צדיקים שאל מה הוא מעלת ייחוס אבות. והשיבו לו, שלפעמים שני אנשים עובדים את ה' באמת, אלא שבעל ייחוס אבות נשבר לבו תמיד על שאינו

מגיע למדרגת אבותיו, ואילו מי שאין לו ייחוס עלול להחזיק טובה לעצמו ולהרגיש שכבר הגיע לשלימות, נמצא שייחוס אבות מביא את האדם לענווה ולהכנעה.

עוד הוסיף רבינו, כי אהרן הכהן, מחמת שלא החזיק טובה לעצמו ולא התגאה במעלתו, זכה להיות כלי להמשכת חסדים גדולים על כלל ישראל.

בביאור הפסוק "בוקר ויודע ה'", אמר רבינו כי משה רבינו לא היה יכול לדבר אל לבו של קרח בעודו שקוע בשכרון הגאוה והכבוד, לפיכך אמר לו להמתין עד הבוקר - לאחר שינוח, יקום לעבודת הבורא ויזכך את דעתו בכוח ההתחדשות שהקב"ה מעניק לאדם בכל בוקר, ואז אולי יוכל להבין מהו רצון ה', אלא שאצל קרח לא הועילה עצה זו, מפני שכל אותו הלילה עסק בליצנות ובדיבורי גנאי על משה רבינו, וממילא לא היה בכוחו לקום בבוקר כאדם חדש.

וזהו משמעות הפסוק "בוקר ויודע ה' את אשר לו", מי שמנצל אשמורת ה'בוקר' כדבעי, אזי 'ויודע את אשר לו', הקב"ה מכיר בו ומקרבו אליו, בהיותו עבד נאמן לו.

כאן פנה רבינו לעורר את תלמידי הישיבה על גודל מעלת ההשכמה לעבודת הבורא, ולהיזהר בסדרי השינה, שכן ההשכמה מתחילה כבר מן הלילה, וכל תלמיד צריך לנצל את שעות הבוקר ללימוד גפ"ת וספרי חסידות, ובכך יזכה האדם להיות בכלל "ויודע ה' את אשר לו", שהקב"ה מכיר בו כעבדו הנאמן.

וסיים רבינו, כי על כל אדם לחיות תמיד עם מאמר חז"ל: "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי", לשאוף לקיים את מורשת האבות

הקדושים ולהתעלות בעבודת ה' מעלה מעלה. ואף אם אין האדם זוכה להגיע למדרגתם, הרי שגם נגיעה כל שהוא במעשיהם ובדרכיהם היא מעלה גדולה עד מאוד.

וכדרך שמצינו בדין מי גשמים, שאף נגיעת השקה קלה של מי גשמים מכשירה בור גדול של מים, אף שאין המים מתערבים כולם בפועל, כך גם כל נגיעה והתקשרות בדרכי האבות הקדושים פועלת את רישומה בנפש האדם, ומרוממת אותו בעבודת ה'.